ВІСТНИК
ПЕРЕМИСКОЇ ЕПАРХІЇ.

Рік 1917. Видано 26. лютого Ч. III.

Ч. 12.

Ч. 1087. В справі виконуваня тяжких робіт в неділї і сьвята в теперішнім воєннім часї.

Ц. і. к. Апост. полевий Вікарият звернувся тут під днем 7. лютого 1917. Ч. 13.249 з письмом слїдуючого змісту:

„Das Armeeoberkommando hat mir unter Q. Nr. 35010 vom 4/1 Mts. mitgeteilt, dass durch die Sonn- und Feiertagsruhe die Ladearbeit und der Wagenumsatz in einer für den Eisenbahnkriegsverkehr sehr nachteilhaften Weise verzögert wird, so dass es unter den dermaligen aussergewöhnlichen Verhältnissen tatsächlich nicht möglich ist, die bedeutende Arbeitsmenge mit der Werktagsarbeit zu bewältigen.

Nachdem die Land- und städtischen Arbeiter vielerorts an Sonn- und Feiertagen jede Arbeit aus religiösen Rücksichten ablehnen, hat mich das Armeeoberkommando unter einem ersucht, diesbezüglich mit den hochwürdigsten Ordinariaten das Einvernehmen zu pflegen.

Obzwar zur Zeit, wo das Vaterland in Gefahr, schwere Arbeiten, welche im Interesse des allgemeinen Wohles und der Verteidigung des Vaterlandes gelegen sind, auch an Sonn- und Feiertagen verrichtet werden können und müssen, so bitte ich dennoch, die unterstehende Diözesangeistlichkeit dringend anzuweisen, dass sie die Bevölkerung diesbezüglich aufkläre und belehre und besonders den Arbeitern einschärfe, dass es nicht eine Sünde, ja sogar ihre heiligste Pflicht ist, unter den gegenwärtigen Verhältnissen Verlade- und Entladearbeiten auf den Bahnhöfen und auch überall wo es das allgemeine Wohl erfordert, zu verrichten.

Es wird gewiss den Arbeitern Gelegenheit geboten werden, an Sonn- und Feiertagen der hl. Messe beizuwohnen, worauf sie sich dann, mindestens aber von 12 Uhr Mittags an, an die vorerwähnte Arbeit zu begeben hätten.

Wenn sie aber durch die Arbeiten im Interesse des Vaterlandes festgehalten werden, so sind sie ja von der Verpflichtung, die hl. Messe zu hören und sich schwerer Arbeiten zu enthalten, ipso facto dispensiert.

Über das Verfügte bitte ich um gefällige Mitteilung, damit ich selbe dem Armeeoberkommando zur Kenntnis bringen kann. — Bjelik, Bischof, Apostolischer Feldvikar“.

Повисше письмо подаєся до відома Всечесному Духовеньству враз з порученем,

аби при найблизшій нагоді поучило підчинених вірних, що, де сего вимагає загальне добро і оборона вітчини, можна виконувати тяжкі роботи в неділї і сьвята.

Від гр. кат. Еп. Ординаріяту.

Перемишль, дня 14. лютого 1917.

Ч. 13.

Ч. 1275. Лист пастирский Австрійского Епископату.

Архієпископи і Епископи Австрії Вірним своїх Епархій мир о Господї і архиєрейске благословенє.

Дорогі во Христі браття!

Теперішний стан нашої вітчини вельми пригадує нам оповіданє св. Евангелія[1]) про бурю на ґенезаретскім озері. Одного вечера пливав Спаситель зі своїми апостолами по озері. Нечайно підняла ся нагальна буря, так що филї покрили лодку; але учитель спав. В тій небезпеці будять апостоли Спасителя та кличуть: „Учителю, чи не бачиш, яка нам небезпека грозить, поможи нам, бо инакше згинемо". Тоді підняв ся Христос та успокоїв їх словами: „Чого боїте ся маловіри? Де ваша віра?" Після того повелїв вітрам і морю і настала велика тиша.

Як тодї галилейске озеро, так подібно сучасна хвиля до глубини потрясена грозою світової війни, филї суму і горя чимраз більше закривають човен нашої вітчини, нечувані небезпеки грозять основам людскої суспільности, що вона чим раз з більшою тривогою з глубини серця свого словами псальмопівця[2]) кличе о поміч: „*Востани, вскую спиши Господи? Воскресни і не отрини до конца. Вскую лице твое отвращаеши? Забываеши нищету нашу и печаль нашу? Воскресни Господи, помози намъ и избави насъ имене рады твоего*".

Та не падайте духом дорогі християне „*Єда не можетъ рука Господня спасти? Или отягчилъ єсть слух свой еже не услишати?*"[3]. Безсмертний бо Цар слави[4]) дасть людям мир, якого сьвіт дати не може[5]) і знова настане супокій. Длятого і ми кличемо в тім спільнім посланію до Вас словами Христа: „Чому боїте ся маловіри? Де віра ваша?[6]) Нехай не сумнїваєть ся ваша віра в непоколебимі правди свят. обявленя; бо богато нинї є таких, що хулить а не розуміє[7]). Надія ваша най не колибає ся, бо ви яко вірні не сумуйте, так як невірні, що не мають жадної надії[8]). А любов ваша нехай не остигає, тільки як ізбранні від Господа, святі і непорочні просіть щиро о милосердіє[9]). Саме тепер мусите посїсти віру надію і любов, ті три головні чесноти, а найпаче найбільшу з них любов[10]). На ті власне три основні чесноти Божі хочемо звернути очи ваші та розігнати хмари, що може вельми пристрасно сповили ваші серця.

---

[1]) МА. 8, 23; Мк. 4, 35; Лк. 8, 22.
[2]) Пс. 43. 23—26.
[3]) Іс. 59, 1.
[4]) 1 Тим. 1, 17.
[5]) Gebet der Kirche aus der Messe um Frieden.
[6]) Мт. 8. 26; Лк. 8, 25.
[7]) Юд. 10.
[8]) Тесс. 4, 12.
[9]) Кол. 3, 12.
[10]) 1 Кор. 13, 13.

I.

Не дивуйтеся любі братя, що не в оцно серце вкрадає ся зневіра. Віра наша не є ділом людским, але Божою установою, тому є вона непонятною як сам Господь, що царить в світлї недоступнім[1]). Коли ви ідете слїдами св. віри то не ідете за вченими казками людского недотету, а тільки за світлом, що хотяй світить серед темряви але світить на віки, доки не настане день і небесна зоря вічної правди не засіяє в серцях ваших[2]). Саме та повна тайни таємничість св. віри є жерелом заслуги.

„Блажéни, не вѝдѣвшїи и вѣровавшe“[3]). Бож **тайна терпіня** є найбільше може непонятною навіть для віруючого. Хрест вже в перших початках християньства був у невірних в погорді[4]), тому і Христос називає щасливими тих, що Ним не соблазнили ся[5]). Повної розвязки тої тайни не можемо надіяти ся тут на земли, бо все буде перед нашими очима нерозвязана загадка позірної несправедливости, що вже в Старім Завітї віруючого псальмопівця спонукала питати; „Ѐгдà ѹ҆́бо всѹ́е ѡ҆правдѝхъ сердцe моe и҆ ѹ҆мы́хъ въ неповинныхъ рѹ́цѣ мои? Сe сі́и грѣшницы і гобзѹ́ющіи въ вѣкъ ѹ҆держáша богáтство“[6]).

Загальне вирівнанє, повна нагорода і заслужена кара власне задержана на той великий день, в який Христос кождого судити ме після дїл його[7]). Всесвітна істория не є, як загально думають, послїдним судом.

Хто односторонно бере релїгію тільки як звичайний чинник на службі культури, то значить понимає єї як жерело світового поступу, або знова зі старозавітними Юдеями від почитаня Бога передовсім очікує краю пливучого медом і молоком, такий на всякий случай знижує маєстат релїгії до буденщини чоловіка, а церков ставить на рівні з товариством обезпечень від нещастя, та хулить Бога, котрий нїколи не може стати ся слугою своїх сотворінь, що гейби з ласки мав істнувати тільки на се, щоби помочи в недоли. Був Бог *добрий* в щасливих днях ясного мира, є і тепер в тяжкий годині страшної борби. Сумнїватн ся о єствованю Бога може тільки безумний, що розмишляє в безбожнім серци своїм: „Нѣ́сть Бо́гъ“[8]). Опрокинути докази на єствованє Бога не удало ся ще жадному вченому, від початку єствованя чоловіка і тепер тим паче се не вдасть ся. Як не були би повірили Жиди в Христа, хотяйби Він був зійшов з хреста[9]), так само і теперішні безбожники не змовчалиб, колиб Господь вселенної тепер серед нещастя війни зійшов видимо на землю з оливною галузкою мира. Що **найбільше** запиталиб, чому так пізно приходить, або чому взагалї допустив до війни. Люди завсїгди в часї Божих допустів нарочно шукали нагоди, щоб сказати свою безсильну ненависть супроти Бога. Вже перед 1700 роками християньский писатель Тертулїян так пише:[10]) „Погани вірять, що всяким

[1]) 1 Тим. 6, 16.
[2]) 2 Петр. 1, 16, 19.
[3]) Іо. 29.
[4]) І Кор. 1, 23.
[5]) Л. 7, 23.
[6]) Пс. 72, 12, 13.
[7]) Мат. 17, 27.
[8]) Пс. 131.
[9]) Мат. 27, 42.
[10]) Apol. 40. (Existimant) omnis publicae cladis, omnis popularis incommodi christianos esse in causa. Si Tiberis ascendit in moenia, si Nilus non ascendit in arva, si caelum stetit, si terra movit, si fames, si lues, statim: „Christianos ad leonem“.

живловим нещастям і катастрофам винні християни. Виступить з берегів своїх ріка Тибр аж під мури міста Риму, не заляє ріка Ніль в Египті пільнісля бажаня, случить ся трясене землї, настане голод, або пошесть, сейчас кличуть: „Кинути Християн львам на поталу". Так як тодї в тяжких часах ненависть безбожних поган зверталась проти християн, точно так само і тепер знова невірні круги вміняють вину всенної катастрофи Господу Богу, роблять відвічальною за те віру і Церков, або прямо перечать ествоване Бога, котрого грізну, караючу руку аж надто відчувають на собі. Але ті богохульники спізнають свій блуд через досьвід не тільки в стрілецьких окопах, але також і в глубинї краю з далека від фронту. На фронтї в обличу смерти і вічности цілковито не дописав атеїзм, се є ложні погляди, які перечуть ествоване Бога; противно практикуюча віра в Бога там як і поза фронтом, вкорінюєсь чим раз глубше, а релїгію і почитане Бога вважає ся за ті сильні підпори, що мають піддержати загрожену будову Держави. Без Бога давно вже булиб цїлі народи згинули в стрілецьких ровах; без релїгії сталаб Европа великим гробом мас, що потонули в зневірі.

В повні є се оправдане, коли серед темряви так довгого терпіня деяка прикмета Бога, видаєсь не цїлком зрозумілою. Де є справедливість Бога? питає дехто в зневірі і коли війна має вже бути справедливою карою за людскі гріхи, чомуж терплять одиниці, чому невинні мусять покутувати і зносити терпіня за гріхи других?

Вірні в Христї! Війна є оружєм оборони не одниць, але цїлої держави; так само і бич війни є карою Божою не тільки за гріхи поодиноких людий, хотяй ми всї в многім досить провинились,[1]) але за явні гріхи загалу — а в тім случаю завсїгди буде мати своє значіне стара приповідка: „оден за всїх, а всї за одного". О якіж безконечні провини суспільного і публичного житя кличуть о справедливість Божу! Родина, перші основи держави стала нарушена в своїх найглубших основах, через злочинну зневагу св. тайни супружества; чи не є се тепер в повнї оправдане, коли Бог забирає таким родичам „сина одинака", які ради того одного сина, не хотять дати житя другим дїтям. Наука виховања дїтий не в дусї Христової віри відновила скаргу Спасителя:[2]) „Блюдите, да не презрите єдиного (отъ) малыхъ сихъ". Чиж се не справедливе, коли Бог нагально забирає цьвіт молодїжи до себе, котру не хотїли допустити до Него[3]). „Блюдите да не презрите єдиного отъ малыхъ сихъ"[4]). Безбожна преса, що вже в мирних часах підкопувала супокій народів, релїгію і мораль, ту одиноку запоруку сьвітового мира, і в той спосіб саме приготовляла ту сьвітову війну. Чи несправедливо, що нинї заповняє она свої колюмни безконечними „листами втрат", коли передше убивала Пана житя і смерти на своїх стрічках?

Слова пророка Озії[5]) можна би також примінити і до наших часів: „Причиною твоеї загибели, Ізраїлю, є ти сам!" Безгранична жадоба уживаня враз з безстидною сваволею і непогамованою розпустою безчестили і обезславлювали публичне житє; мода, театри, кіна висьмівають — на жаль все це — найпоєдинчіші вимоги християньскої при-

[1]) Як. 3, 2.
[2]) Мат. 18, 10.
[3]) Марка 10, 14.
[4]) Мат. 18, 10.
[5]) Оз. 13, 9.

личности; чиж се є несправедливим, коли Господь Бог, Законодавець шестої заповіди, сповняє свою пророчу погрозу у Єремії[1]) також і на нашім поколїню: „Ти маєш війти в себе і зрозуміти, як гірко і прикро оно є, що ти Господа, твого Бога, опустив і не маєш більше страху передо Мною“.

Нї, любі христіяни, не йдім на суд з Господом Всевишним. „А коли-б ми і стали з Ним правуватись, то чиж могли-б ми Йому на тисячу закидів хоч в однім остоятись[2]). Станьмо радше ми самі перед собою на суд і старaймо ся, щоби в будучім, мирнім часї наше родинне і публичне житє не мало більше знамени поганьства, але христіяньства, бо вину за нехристіяньский дух часу поносить менше чи більше кождий з нас. Коли-б кождий з нас був сповнив свій обовязок, не було-б дійшло так далеко. Стережіть ся від злочинної критики Бога! Можна критикувати людий і їх дїла, а часом то і се нї, пр. підчас війни. А критикувати Бога, Непомильного, Всевідучого, Найсвятїйшого — се глупота або гріх!

Та хвала Богу наші часи побіч темних, темних сторін виказують також і сьвітлї картини. Дїйсний дух молитви і безвпинна ревність за справу і честь Бога, благодатне відновлене і поглублене христіяньстого житя в релїгійних і харитативних товариствах, отверта відвага визнаваня у многих сьвітських людий, милі цьвіти чистого житя родинного, Богу посвяченої молодїжи, тихої терпеливости, що більше стремлїня до чесноти рівно святим нагадують все ще на сю пречудну характеристику перших христіян, яка перехована ся в однім листї з 2 христіяньского віку, в якім написано:[3]) „Христіяни суть в тїлї, однак не жиють після тїла; они самі на землї їх думки в небі. Они люблять всїх, хоч їх всї переслїдують; они самі убогі, а збогачують многих; їх ображають, они благословлять, їх висьмівають, они їм честь віддають“. Проте глядїть, во Христї братя, також й ті невинні терплять тяжко, може найтяжше через страшне навіщенє війною, однак они терплять не без користи. Ображена, безконечно свята Справедливість Божа вимагає, щоби за гріх було задосить учинено. Та в своїм милосердю допустив Бог в покутї заступництво так, що невинний може покутувати за винного, справедливий за несправедливого. Чиж і Христос, невинне Ягня Боже, не терпів ран за наші беззаконія, й не був прибитий на хрест за наші гріхи? Всї наші провини вложив Господь на Него[4]) так, що Його, що Сам був без гріха, „не видѣвша грѣха по насх грѣхъ сотвори“, се є жертвою відкупленя.[5]) Сему терпїню задосить учиненя невинних людий також в першій мірі треба завдячити всю опіку і благословеньство Боже в нинїшнім нещастю, хотяй гордий на свою культуру і зарозумілий сьвіт все ще приписує собі заслугу, що немовби то він сам через свою бистроумність усуває нещастє. Ще і нинї є се правдою, що Тертулїян[6]) в третім віцї по Хр. сказав про безбожних поган і побожних христіян свого часу: „Коли в лїтї... настане посуха і задля неурожайного року приходить журба, тодї ви нерівні так робите: ви наїсте ся кождого

[1]) Єр. 2, 19.
[2]) Йов. 9, 3.
[3]) Лист до Діогнета гл. 5. „*Ἐν σαρκὶ τυγχάνουσιν, ἀλλ᾽ οὐ κατὰ σάρκα ζῶσιν. Ἐπὶ γῆς διατρίβουσιν, ἀλλ᾽ ἐν οὐρανῷ πολιτεύονται... Ἀγαπῶσι πάντας, καὶ ὑπὸ πάντων διώκονται... Πτωχεύουσι, καὶ πλουτίζουσι πολλούς... Λοιδοροῦνται, καὶ εὐλογοῦσιν ὑβρίζονται, καὶ τιμῶσιν*“.
[4]) Іс. 53, 5. 6.
[5]) 2 Кор. 5, 21.
[6]) Аполь. 40.

дня до переситу і йдете потім сейчас знова їсти; купелеві місця, шинки і доми розпусти суть переповнені. Миж християни... держимо ся здалека від уживаня світа, тяжко покутуємо і ми є тими, що через нашу повздержність пукаємо до неба і змушуємо Бога; а дістанемо від Бога милосердиє, тоді ви віддаєте честь за се ложному богови Юпітерови, а на правдивого Бога не зважаєте".

Тому то дорогі християни, чи винні ви чи ні, упокоріть ся перед могучою рукою Бога[1]) і не лихословіть караючому Богови, бо Він ранить але й лічить; Він карає, але Його рука знова уздоровляє[2]). Як Христос мусів терпіти і серед терпіня війти в своє Царство,[3]) так мусимо і ми по многих смутках війти в Царсто Боже[4]) — а там будемо радувати ся тими днями, в яких нас Бог карав, і будемо тішити ся літами, в яких ми переживали нещастє,[5]) бо терпіня сего времени не дадуть ся порівнати зі щастєм, яке нас за се чекає.[6])

Також друга на позір загадка найде нам свою розвязку. Як може Бог любови милосердя глядіти і позволяти на такі жорстокости війни? так питають многі, коли чують і читають про безчисленні жертви на фронтах, про невисказані болї ранних, про насильства озвірених варвар, про зростаючий недостаток внутр краю. Щоби сей закид збити, держіть ся тої засади: Бог ніколи не хоче зла. Що в війні є злого — то се не від Него, Він того не хотів, лиш в своїй мудрости допустив, бож сотворив людей свобідними. І се мусів Він зробити, бо без вільної волі нема ні чесноти ні гріха, а також ні нагороди ні кари. Без вільної волї цілком безпідставно тішили-б ся наші герої на фронтах своїми срібними і золотими медалями хоробрости.

Тому нерозумні се слова: „Бог повинен вже раз зробити кінець тій різні!" Як то? Чиж має Він ворогам, їх провідникам і жовнїрам забрати вільну волю і зробити їх ляльками? Або чиж має Він зіслати легіони ангелів на світ?

Що за злочинне лукавство лежить в тих закидах невірних! Ще недавно сї люди, зарозумілі на свою культуру, говорили, що обійдуть ся без Бога, що зможуть мир і безконечний поступ дати світови й без Божих заповідий. А тепер, коли їх нерозум окрив ся стидом, а невіра стала безсильною перед жорстокостями модерної війни — має Бог насильно „вдирати ся" і то власне до вподоби своїх ворогів і богохульників!

Ні, дорогі Християне! Чис се є несправедливим, коли Бог позволяє народам і правительствам, які від Него відвернули ся, себе самих карати і відчути, що се значить пановане гріха? Тому ваш святий гнів нехай зверне ся передовсїм проти гріха, що всьо завинив; бож се обявляє ся тепер гнів Божий з неба над всякою безбожностію і безправством людий[7]). А се тим більше що тяжкий гріх є о много більшим злом, як найгірша жорстокість війни. Бо коли ви слушно кричите: „Вже досить тої війни!" то мусїли-б ви ще з більшою відразою кричати: „Вже досить того гріха!" Бо найбільші навіть жорстокости наших, новочасних, пекольних боїв і приближеню не рівнають ся вічним мукам

[1]) Петр 5, 6.
[2]) Йов. 15, 18.
[3]) Апґ 24, 26.
[4]) Апґ. 14, 21.
[5]) Пс. 89, 15.
[6]) До Римль 18, 1?
[7]) До Римль., 18.

пекла; боїтесь війни, бійте ся ще більше пекла. Впрочім ви перенесете о много лекше все горе війни, коли тим тіснійше злучите ся з Богом в горячій молитві, в частім приниманю св. Тайн і вірнім виконуваню ваших релїгійних обовязків. Бог не шле на нікого допусту понад його сили, але з допустом дає і ласку для видержаня.[1])

З вірою дитини довіряйте святому Провидіню Божому. Оставте час святій Його волї, коли Він схоче відняти від нас гірку чашу. Божі заміри в світовій війнї суть закриті перед нами; бо **„Не сꙋть бо совѣти мои, ꙗкоже совѣти ваши, ниже ꙗкоже пꙋтїе ваши пꙋтїе мои, глаголетъ Господь“**[2]). Карні присуди Бога не мають на цїли лише пімсту, але також поправу, очищенє. Вже тепер, принайменше по части, виступають мудрі пляни Божі на яву з дикого образу війни. Ріжнородні стани людкости, що перед тим були чужі одні другим, відділені від себе непроходимими безднами, тепер в сильнім горю зближились до себе; поодинокі нації, так часто і в ріжний спосіб подїлені, злучились знова на поли спільної вітчини; держава повторила і публично признала благословенний і могучий вплив церкви, бо релїгія оказалась найсильнїйшою підпорою престола, найбільше плодоносним закликом в полі, найбогатшим жерелом почутя патріотичного пожертвованя. Чиж частинне розбудженє релїгійних почувань, сильний зріст повної пожертвованя любови ближнього, не є духовим зиском війни, що о много висше стоїть від зисків територіяльних? Чиж війна через свої деякі конечні потреби не признала цїлковитої слушности деяким приписам церковним, на які дотепер дуже часто не звертають уваги, а навіть висмівали? Згадаймо хочби одно: тих кілька днів церковного посту мусимо в будучности приняти як солодкий тягар і легкий обовязок[3]) в порівнаню з о много строгійшими безмясними днями военного часу, які держава зовсїм слушно установила. Се, що люди в спокійнім часї висьмівали як насильство над сумлїнєм і як духову неволю, учать ся они тепер пізнавати, а навіть може й цїнити, як розумне зарядженє і конечне ограниченє.

А коли-б ви хотїли, дорогі Христіяни, до певної степени руками немов діткнути ся святого Божого Провидїня, то спитаємо вас, як се дїє ся, що сполучені осередні держави дотепер не лише не дались побити себе так численним і о много сильнїйшим ворогам, але навпаки можуть похвалити ся безпримірними успіхами, які лиш ворожа ложна преса безлично відважуєть ся заперечати? Англїя надармо старає ся своєю варварською полїтикою виголодженя підвязати наші житеві нерви; Сербія і Чорногора лежать упокорені перед нашими ногами; Польщу на ново відбудовано; Італїя купає ся в крови на наших альпейских горах; Росія без успіху марнує маси своїх людий; Румунїя стоїть перед катастрофою; Франція все ще таки не змогла виперти наших, завзятих німецких союзників з границь свого краю. **„Ѿ Господа бысть сїе, и есть дивно во очесѣхъ вашихъ“**[4]). **Ꙗкѡ аще не Господь бы былъ въ насъ, внегда востати человѣкѡмъ на ны, ꙋбо живыхъ пожерли быша насъ**[5]) Справдї могли-б ми до вас закликати потїшаючими словами розради пророка Ісаї[6]) **„Ꙋтѣшитеся малодꙋшнїи ꙋмомъ, ꙋкрѣпитеся, не бойтеся; се Богъ нашъ сꙋдъ воздаетъ, и воздастъ“.**

---

[1]) 1 Кор. 10, 13.
[2]) Іс. 55., 8.
[3]) Мат. 11., 30.
[4]) Пс. 117., 23.
[5]) Пс. 123., 23.
[6]) Іс. 35., 3. 4.

Ви не повинні хитатись в своїй вірі, так також і Ваша надія повинна Вам вливати все нову відвагу і ви повинні в будучність з довірєм глядіти.

II.

Те Ваше уповане не може бути так званим оптимістичним уповане́м на себе самого. Як мало може чоловік без Бога, досить показала війна.

Многих здобутків технїчного поступу уживає ся тепер до знищеня мілїонових війск; чисто людскі поступові ідеї вже нераз завели; самосвідома гордість на культуру і пересадна хвальба образованєм упали як пусті фрази через безпримірне зневажанє права народного, через насильства, яких ми є щоденними свідками. Як колись народи перед вежою вавилоньскою в пустій манії величкости сподівали ся прославити своє імя, ба навіть проти Бога, так хотїли також культурою опянілї народи Европи стати великими без Бога. „И҆ ѿпѹсти́хъ ѧ҆̀ по начина́нїємъ сердє́цъ и҆́хъ, пойдѹтъ въ начинанїѧхъ свои́хъ[1]) „но ѡ҆сѹети́шасѧ помышлє́нїи свои́ми“[2]) но осоромили ся своїми гадками. Людство без Бога стає замовленим грабарем чудної в собі величи.

З другої сторони рівнож було-б се нехристіяньским песимізмом, в тих днях навіщеня давати місце повному зневіри настроєви, через сумне відказуванє і непо-вздержані нарікання грішити проти Божої доброти і милосердя або в безнадійнім переситі житя віддавати ся найнизшим пристрастям. То пригадує аж надто на слова безбожних в св. письмі, які сумнївають ся о лїпшій вічности і кричать: „Да ꙗ҆́мы и҆ пїе́мъ, ѹ҆́трѣ бо ѹ҆мре́мъ“[3]) Ні, ні, дорогі християни! Як без віри не можна бути блаженним, так без надії щасливим. Надія є практичним приміненєм християньскої віри, яка нам говорить: Божа всемогучість може також штурмам війни і диким наступам горя і смутку приказувати[4]); доброта Божа більше є печалива о наше добро і горе, як мати о свою дитину. „Є҆да̀ забѹ́детъ жена̀ ѻ҆троча̀ своѐ, є҆́же не помилова́ти и҆сча́дїѧ чре́ва своегѡ̀; а҆́ще же и҆ забѹ́детъ си́хъ жена̀, но а҆́зъ не забѹ́дѹ тебе́ глаго́летъ Госпо́дь“[5]) у Ісаї пророка. Божа вірність перевисшає вкінци кожду вірність товариску і кожде слово чести; бо „вѣ́ренъ Госпо́дь во все́хъ дѣ́лѣхъ свои́хъ“[6]).

Лиш одно, після Його святої волї, порушає всемогучого, доброго і вірного Бога, на якого ми надїємо ся, до милосердя над нами, а се молитва. Побідні битви, які ми виграли, не до здобутя кріпости, які ми добули, є певно також вислїдом тої повени молитви, які з сердець мілїонів глубоко віруючих католиків неслись через облаки небесні[7]) перед престол Божий; безнастанна молитва — вона одна — увінчає війну побідним миром. У Бога мусять бути вимолені великодушні постанови благословенних володарів, святі бажаня мира у народів, добрі ради покликаних посередників мира та справедливі дїла при мирових переговорах; як серця народів будуть покірні Його заповідям, тодї — і тільки тодї — дасть Своїм слугам мир, якого світ не може дати, і тільки тодї через Його охо-

---

[1]) Рс. 80., 13.
[2]) Рим 1., 21.
[3]) Іс. 22., 13.
[4]) Мат. 8., 26.
[5]) Іс. 49., 15.
[6]) Пс. 144., 13.
[7]) Екл. 25., 21.

рону настануть часи, свобідні від страху перед ворогами[1]). Не уставайте тому у Ваших горячих молитвах; конечним є і туг „витревати“, доки не позискаємо собі Божого серця. Моліть ся однак здаючись на Його святу волю; не дано нам знати хвилї нї години, яку небесний Отець в своїй могучости назначив[2]); але задля Ізбранних скоротить Господь також ті днї смутку[3]).

Сильна надїя каже не лише молити ся до Бога, але також зносити терпеливо то, що нам від Бога післане: терпіня, недостатки, удари долї. Є то власне ті щеблї на драбинї небеснїй, яка нас через все людске горе підносить до тих висот, де Господь обітре наші сльози з очий, де не буде більше смерти, нї нарікань, ні смутку, нї терпіня[4]). Зносім бодай в дусї христіяньскої покути і самовідреченя то, чого доконечно вимагає потреба часу. Походня війни нехай спалить у Вас жужлї нещирости; бич браку средств поживи нехай буде спасенним картанєм за розпусту і жалобу; жалїсні голосїння за погибшими нехай звенять як спів покаяня за надмірне уживанє житя через край; Ваші сльози нехай змягчать Ваші серця, щоби вже більше не були закаменїлї, коли прийдеть ся Вам слухати слова Божого[5]). Ображаємо Бога через свої гріхи, тим лекше можемо Його перепросити через своє покаянє.

Пожертвованє ся і постійність в сильній мов скала вірі є також найкрасшим доказом патріотичного пожертвованя. Не вистарчає співати у взнеслім одушевленю гимни цїсарскі, як довго: „Сонце Боже світить спокійно на щасливу Австрію“; тепер передовсїм остає ся „з веселою надією з духом геройства йто до бою“, тепер остає ся „Майно і кров віддати за нашого цїсаря, майно і кров за вітчину“. З моря крови і слїз повстане нова Австрія, скріплена в силї, відновлена свіжим житєм, зєдинена в сильнім мирі народів. Лиш той, хто тепер „з побожностію і чесностію, з правдою і щиростію стоїть за право і обовязок“, є гідний нової будучности. Католицка віра збудувала Австрію, католицка жертволюбність її також стійно піддержить. І є она найкрасшим вицвітом христіяньскої веселости і надії, а також короною христіяньскої любови.

III.

Ще нїколи се слово „любов“ не було на місцї, як в теперішнім часї розбурханої ненависти народів, немилого самолюбства. Христіяни! Ми не проклинаймо наших ворогів. „Мщеніє мнѣ воздамъ азъ“, каже Господь „і Я заплачу в своїм часї, щоби захиталась нога ворогів; близкий вже день їхньої загуби і час недалекий“[6]). А радше молїмось за наших ворогів, щоби Господь усунув поволоку з їх очий, заслону з їх серця[7]). Не тревала ненависть народів, лиш предсказаний через Ісаїю мессіяньский мир загальний, коли „пастися будутъ вкупѣ волкъ зъ агнцемъ“[8]), має бути плодом тої війни.

---

[1]) З молитви о мир.
[2]) Дїян 1., 7.
[3]) Мат. 24., 21.
[4]) Откр. 21., 3.
[5]) Пс. 94., 8.
[6]) Второз. 32., 35.
[7]) Кор. 3., 15., 16.
[8]) Іс. 11., 6.

Ненависна самолюбність не може верховодити в тім часї недолї. Той самий еґоїзм, що ще навіть тїшить ся нечистим і богатим зиском воєнним, є гріхом до неба взиваючим; його проклін находить ся у Псальмопівця[1]), що кличе: „Хто немилосердий, переслїдує убогого і нуждаря, що й так пригноблений душею, мучить до смерти, а його дїти мають бути сиротами, а жінка вдовою. Його дїти мають завсїгди блукати і жебрати, і мають бути гонені з власного дому“. Християни! Лихварі в часї воєннім є страшнїйші чим гієна на полю битви; підвисшуючі цїни суть продажні нащадки Юди, готові на найнегіднїйшу зраду супроти власного народу, вітчини й цїлого людства. Чиж ми не є членами одної великої цїлости, що мають взаїмно про себе старатись і собі помагати? Не сміє повстати штучно, нї злочинно розвести ся нїяка ненависть клясова, нїяка ворожнеча між містами і селами. Нехай ясний ангел переходить часто місця горя і смутку — християньска любов, якій віра і надїя дорогу готовлять. Єї поле працї починаєсь на фронтах, а кінчить ся в тихій кімнатї. Та любов має материньске серце для зломаного серця вдови, сердечний погляд для сироти з повними слїз очами, помічну руку для опущеної родини зарібника. Та любов не числить на відплату, не очікує почесного признаня; її нагородою є добра, повна, набита і вивершена міра[2]), яку дасть Той, що сказав: „Иже аще напоитъ единаго отъ малыхъ сихъ чашу студены воды не погубитъ мзды своея“[3]). Тому, ви богаті, дайте ся упросити в імя братів Христа, се є убогих і „Благотворенія же и общенія не забывайте, таковыми бо жертвами благоугождается Богъ“[4]). „Не скрывайте себѣ сокровищъ на земли идѣже червь и тля тлитъ, и идѣже тати подкопываютъ и крадутъ, скрывайте же себѣ сокровище на небесѣхъ“[5]), щоби они Вас по смерти підняли до вічного житя[6]) „Иже убо иматъ богатство міра сего и видитъ брата своего требующа, и затворитъ утробу свою отъ него, како любы Божія пребываетъ въ немъ?“ [7])

Ви всї однак тепер дорогі християни, покажіть цїлому світови своєю трівкою, непоколибимою вірою, своєю сильною надією та щирою любовю, що християньство католицкої церкви вповнї доросло, щоб знести горе сучасної тяжкої хвилї. Знаменем для Вас най буде віра св. „и сія есть побѣда побѣдившая міръ, вѣра наша“[8]). Надія най буде для Вас кріпкою опорою „въ мірѣ скорбны будете: но дерзайте, яко азъ побѣдихъ міръ“[9]). Любов хай буде Вам сильним забороломм, щоби Ви могли сказати разом з св. апостолом: „Кто ны разлучитъ отъ любве Божія? скорбь ли, или теснота, или гоненіе, или гладъ, или нагота, или бѣда, или мечь?[10]). Благодать со всѣми любящими Господа нашего Іисуса Христа въ нетлѣніи[11]).

Задатком най буде Вам спільне благословенє ваших верховних пастирів.

Благодать Господа нашого Йсуса Христа і люби Бога і причастіє св. Духа буде со всїми Вами. Амінь.

Дано при кінци 1916. р.

Епископат Австриї.

---

[1]) Пс. 108., 16. гл.
[2]) Лука 6., 38.
[3]) Мат. 10., 42.
[4]) Євр. 13., 16.
[5]) Мат. 6., 20.
[6]) Лука 16., 19.
[7]) І. Йоан 3., 17.
[8]) І. Йоан. 5., 4.
[9]) Йоан 16., 33.
[10]) Рим 8., 35.
[11]) Єфес 6., 24.

Поручає ся повисший лист пастирский Австрійского Епископату в найблизшу неділю вірним місто проповіди прочитати і докладно пояснити.

Від гр. кат. Еп. Ординаріяту.

Перемишль дня 19. лютого 1917.

Ч. 14.

Ч. 1276. Конфіската „Palazzo di Venezia" в Римі.

Високе ц. к. Міністерство Віроісповідань і Просьвіти зауділило Еп Ординаріятови під д. 25. січня 1917 ч. 3650/К. У. М. ex 1916 слідуючу ноту:

Окружна нота Кардинала Секретаря Стану Єго Святости до дипльоматичних заступників при Святім Престолї з дати Рим (Ватикан) 27. серпня 1916, в перекладї.

Підписаний Кардинал Секретар Стану Єго Святости позваляє собі звернути велику увагу Вашої Ексцелленциї на Рішенє з 25 с. м. котрим королівске італійске Правительство постановило, що „Венецка Палата" „Palazzo di Venezia" в Римі з хвилею проголошеня висше сказаного Рішеня стає власностию Держави.

Полєміка, яка появилась в тій справі попередними днями в дневниках за згодою висше названого правительства, яке, хоч могло, не хотїло тої полєміки усунути, казала сподїватись того так великої ваги зарядженя. Доперва 26. о 10 год. на приказ того самого італійского Ряду коротенько повідомлено о тім Святійшого Отця, котрий не залишив нїчого, щоби оказати своє негодованє зглядом вже доконаного факту.

Святий Претол не буде тут розслїджувати, чи рациї наведені в названім Декретї є вистарчаючі, щоб оправдати занятє висше сказаної Палати перед законом моральним та міжнародним. Також далекий є Святий Престол від того, щоби застановлятись, чи сама окупація була розумна маюча за мотив тяжкі репресалиї зі сторони противника, та чи треба єї вважати за якийсь акт полїтичний, який збільшує або вменшує добре імя і повагу Італиї перед здорово мислячими і безпартійними людьми кождої нациї та в історикї. Та Свята Столиця не може мовчки поминути нарушеня своїх найсвятійших прав, якого доконано через сю окупацію. Именно Венецка Палата (Palazzo di Venezia) є сталим осїдком Пана Амбасадора Єго Цїс. і кор. Апостольскої Величности при Святім Престолї, та дійсна Єго неприсутність ще не позбавляє Палати того характеру, бо є переходова і спричинена анормальними обставинами, які спровадила війна для заступництв Центральних Держав. Само італійске Правительство уважає, що заступник Австро-Угорщини при Святім Престолї є в посїданю і в дїйснім виконуваню своєї дипльоматичної місиї, бо як добре звісно, виразно заявило, що, названий Пан Амбасадор як і Панове Заступники Бавариї і Прус можуть остати в Римі з всякою свободою і певностию, що більше відперло ся всякої відвічальности за їх часову неприсутність приписуючи таку відвічальність виключно волї відносних Правительств. Окупація осїдку заступника иншої Держави при Святім Престолї потягає за собою образу самого Святого Престола і нарушенє того леґаційного права, яке Йому належить ся а яке Йому признано також в законї з 13. мая 1871.

Проти такого акту, який становить новий доказ анормального положеня Святого

Престола підписаний Кардинал на поручене та в імени Єго Святости мусить піднести формальний і торжественний протест і просить Вашу Ексцелленцію подати се до відома Вашого Правительства, в надії, що Оно схоче вказати італійскому Правительству на неправильність єго поступованя та на се, що не годить ся іти дальше тою дорогою, на яку оно вступило.

Користаючи між тим з нагоди і т. д.

Подаючи Всч. Духовеньству до відома повисшу окружну ноту Єго Еміненції Секретаря Стану кард. Гаспаррі з протестом проти конфіскати „Palazzo di Venezia“ в Римі, Епископский Ординаріят заявляє, що все Духовеньство і вірні кривду і зневагу так Свят. Апост. Престолу як і Правительству Австро-Угорскої Монархії і всім католикам тої же Монархії заподіяну як найболеснійше відчувають і проти такого насильства як найголоснійший протест підносять та в найгорячійшій молитві до Найвисшого „Царя царствуючих“ Наймилостивійшого Бога Вседержителя горячі просьби заносять, щоби свободу Церкві і побіду над ворогами і противниками так Святійшому Отцю як і Наймилостивійшому Цісарю і Королю нашому як найскорше дарувати і тривалим повним Слави миром добро дочасне і вічне всего католицкого світа а особливо всїх так греко- як римо-католицких горожан Австро-Угорскої Монархії по мисли повисших слів молитви св. Василія Великого забезпечити зволив.

Від гр. кат. Еп. Ординаріята.

Перемишль, дня 19. лютого 1917.

Ч. 15.

Ч. 1195. Розрішеня від голошеня оповідей осіб належачих до ц. к. Армії через вис. ц. к. Міністерство внутрішних справ.

„Abschrift. Zur Zl. 8542/XII. ex 1917.

K. k. Ministerium des Innern. Wien, am 10. Jänner 1917.

30984/16. — Vereinfachung der Kriegstrauungen.

An die k. k. Statthalterei (Landesregierung) in Galizien.

Das k. k. Ministerium des Innern erteilt hiemit für Eheschliessungen von Militär-(Landwehr-, Landsturm-) Personen oder zu persönlichen Dienstleistungen nach dem Kriegsleistungsgesetze vom 26. Dezember 1912, R. G. Bl. Nr. 236, und der Novelle vom 18. Jänner 1916, R. G. Bl. Nr. 18. herangezogenen Personen, die im gegenwärtigen Kriege, sei es zum ersten Male, sei es nach Urlaub, Krankheit u. dgl. zu wiederholtem Male zur Armee im Felde abzugehen haben, beiden Brautleiten die Nachsicht des zweiten und des dritten Aufgebotes und für jene Eheschliessungen die gänzliche Nachsicht des Aufgebotes, wo dem zur Entgegennahme der feierlichen Erklärung der Einwilligung zur Eheberufenen Organe (Seelsorger) ein so nahe bevorstehender Zeitpunkt des Abgehens des Bräutigams zur Armee im Felde ausgewiesen wird, dass anderen Falles die rechtzeitige Eingehung der Ehe ausgeschlossen oder doch in Frage gestellt wäre. Die gänzliche Nachsicht ist auch für solche Eheschlies-

sungen erteilt, die wegen bedrohlichen Gesundheitszuständes des zu einer militärischen Dienstleistung eingerückten oder zu persönlichen Dienstleistungen nach dem Kriegsleistungsgesetze herangezogenen Bräutigams ihrer bedürfen. Doch müssen in jedem Falle der gänzlichen Nachsicht des Aufgebotes die Brautleute vor dem bezeichneten Organe (Seelsorger) eidlich beteuern, dass ihnen kein ihrer Ehe entgegenstehendes Hindernis bekannt sei.

Sowohl bei der teilweise gewährten, als bei der gänzlichen Nachsicht des Aufgebotes hat es auf die Erfordernisse des § 72 a. b. G. B. nicht weiter anzukommen.

Die zur Entgegennahme der feierlichen Erklärung der Einwilligung zur Ehe berufenen Organe (Seelsorger) werden in dieser ihrer staatlichen Funktion die Geltung der hiemit erteilten Nachsicht für den einzelnen an sie herantretenden Fall festzustellen und über die hiefür massgebenden Voraussetzungen mit den Brautleuten ein Protokoll nach beiliegenden Muster aufzunehmen haben, im dem diese um die Nachsicht des Aufgebotes in jedem Umfange bitten, in dem sie nach der Lage ihres Falles nötig ist. Dieses Protokoll wird bei den Trauungsurkunden zu hinterlegen und die durch den gegenwärtigen Erlass erteilte Nachsicht wird unter ausdrücklicher Berufung auf eben diesen Erlass im Sinne des §. 80 a. b. G. B. im Trauungsbuche zu verzeichnen sein.

Hienach wolle die k. k. Statthalterei (Landesregierung) innerhalb ihres Wirkungskreises für die schleunige entsprechende Anweisung der mehrerwähnten Organe (Seelsorger) Sorge tragen, wobei soweit gleichartige kirchliche Dispenserteilungen in Frage kommen und eine geeignete Regelung nicht schon getroffen ist, zur allfälligen weiteren Erleichterung solcher Eheschliessungen bei den berufenen Stellen ein ähnlich entgegenkommendes Vorgehen zur Erwägung zu stellen wäre. Um Instruierung der Militärseelsorger werden das k. u. k. Kriegsministerium und das k. k. Ministerium für Landesverteidigung von hier aus ersucht. Die politischen Behörden werden bei vorkommenden Zweifeln den Trauungsorganen in einer die Erreichung des Zweckes dieses Erlasses sichernden Weise aufklärend an die Hand zu gehen und auch in anderen als den hier geregelten Beziehungen dahin zu wirken haben, dass solche Eheschliessungen, soweit es mit der Sache verträglich ist, auf keine Schwierigkeiten förmlicher Natur stossen.

Die politischen Bezirksbehörden sind ferner für Fälle, in denen sie selbst zur Vornahme des Aufgebotes und zur Entgegennahme der feierlichen Erklärung der Einwilligung berufen sind, anzuweisen fallweise hinsichtlich der Abkürzung des Aufgebotstermines und hinsichtlich der gänzlichen Nachsich des Aufgebotes im gleichartigen Sinne, wie oben angegeben, vorzugehen.

Der k. k. Minister des Innern: підпис."

Abschrift zur Zl.: 8542/XII. ex 1917.
361.

Protokoll

aufgenommen bei ……………………………………

am …………………………………… 1).

Die Brautleute 2). ……………………………………

……………………………………

bitten unter Hinweis darauf, dass der Bräutigam in seiner Eigenschaft als 3) ……………………

…………………………………… zur Armee im Felde abzugehen hat — dass der Bräutigam 4) ……………………………………

um die Nachsicht des zweiten und des dritten Aufgebotes — um die gänzliche Nachsicht des Aufgebotes für ihre Eheschliessung.

Die Brautleute beteuern eidlich, dass ihnen kein ihrer Ehe entgegenstehendes Hindernis bekannt sei. 5).

Der Unterzeichnete 6). ....

stellt hienach fest, dass den Brautleuten durch den Erlass des k. k. Ministeriums des Innern vom 10. Jänner 1917, Zl. 30984 die Nachsicht des zweiten und des dritten Aufgebotes — die gänzliche Nachsicht des Aufgebotes erteilt ist.

Unterschrift des Trauungsorgans und Amtssiegel: Unterschriften der Brautleute:

....

1). Die nicht zutreffenden Stellen des Protokollformulars sind zu streichen, die übrigen mit den zutreffenden Angabe auszufüllen.

2). Namen, Stellung und Wohnort (unter Umständen: letzter Wohnort) sind anzuführen.

3). Hier ist die militärische Eigenschaft des Bräutigams oder seine Eigenschaft als nach dem Kriegsleistungsgesetze zu persöhnlicher Dienstleistung herangezogene Civilperson, ferner — soweit es tunlich ist — der Zeitpunkt des Abgehens zur Armee im Felde und die zu Grunde liegende Verfügung anzugeben. Jedenfalls hat hiebei der in eine Marschabteilung eingeteilte Bräutigam als zum Abgehen zur Armee im Felde bestimmt zu gelten.

4). Hier ist der etwaige bedrohliche Gesundheitszustand des Bräutigams, der die gänzliche Nachsicht des Aufgebotes erheischt, auszuweisen.

5). Der Satz gilt für den Fall des gänzlichen Aufgebots.

6). Der Amtscharakter des Trauungsorgans ist anzugeben.

Повисше подаєсь Всечестному Духовеньству до відомости і відповідного в данім случаю застосованя ся.

При тім пригадуєсь на рішеня Еп. Ординаріяту в сій справі гляди Віст. епарх. Ч. VI. з р. 1916. стор. 38 і Ч. VIII. з 1916. стор. 50.

Від гр. кат. Еп. Ординаріяту.

Перемишль дня 20. лютого 1917.

Ч. 16.

Ч. 1327. Речинець іспиту кваліфікацийного на катихитів шкіл виділових.

В днях 16. і 17. мая с. р. відбуде ся іспит кваліфікацийний на катихитів шкіл виділових.

Предмети іспиту суть ті, які в речених школах викладають ся а іменно: істория біблійна, догматика і етика в обємі катихизму, літургіка, короткий погляд на історию церковну і катихитика.

На даний темат вироблять кандидати екзорту і на довільно вибраний темат виголосять пробний виклад.

Наміряючи до того іспиту приступити, мають свої прошеня о припущенє до іспиту внести до кінця цьвітня с. р.

Від гр. кат. Еп. Ординаріяту.

Перемишль дня 21. лютого 1917.

Ч. 16.

Ч. 1346. Стан каси вдов. сир. Інститута

за час від 1. жовтня 1916 до 31. грудня 1916.

А) ФОНД КОРЕННИЙ.

Прихід	Готівка К.	с.	Цін. папери К.	с.	Розхід	Готівка К.	с.	Цін. папери К.	с.
1. Перенос . .	114947	82	430740	—	1. Перенос . .	92000	-	2000	—
2. о. В. Матківский .	100	—			2. Закуплено Лист Заставний Банку Краєвого С. III. Ч. 17530 .	847	88		
3. о. П. Малецкий .	100	—							
4. о Е. Сприс .	300	—			3. Видано вильосований Лист Заставний Банку Краєвого С. III. Ч. 12092			1000	—
5. о. В. Кречковский .	150	—							
6. о. Е. Возьняк .	60	—							
7. о. Д. Боровец .	280	—			4. Решта з закупна Листу Заставного Банку краєвого С. III. Ч. 17530 . . .	137	27		
8. о. В. Данилів .	100	—							
9. о. Т. Німілович .	100	—							
10. о. Т. Зрада . .	100	—			всего .	92985	15	3000	—
11. о. К. Тустановский	10	—							
12. За требник бл. п. Шашкевича .	10	—							
13. Деканат Яслиский . віц о. П. Шпильки	50	—							
14. Жертва Впр. о. А. Зубрицкого . .	100	—							
15. За вильосований Лист Заставний Банку Краєвого С. III. Ч. 12092 . . .	1000	—							
16. Закуплено Лист Заставний Банку Краєвого С. III. Ч. 17530			1000	—					
17. Позістала решта з закупна Листу Заставного Банку Краєвого С. III. Ч. 17530 .	137	27							
всего .	117545	09	431740	—					
розхід .	92985	15	30000	—					
остає .	24559	94	428740	—					

Б) ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ.

Прихід	Готівка К.	с.	Розхід	Готівка К.	с.
1. Перенос	16488	10	1. Перенос	2410	—
2. о. Б. Гуменюк . . .	193	—	2. Для доповненя до фонду розпорядимого	1642	27
3. о. В. Кречковский . .	60	—			
4. о. Н. Крайчик . . .	150	—			
5. о. О. Папп . . .	60	—	всего .	4052	92
6. о. Н. Кишакевич . .	102	06			
7. о. Н. Чабан . . .	60	—			
8. о. М. Горницкий . .	44	15			
9. о. М. Слівіньский . .	260	—			
10. Зложено для пізнійшої виплати непобраної запомоги за літа 1914/15 для 36 вдів по 190 К. і 11 сиріт по 100 К., по потраченю побраного передатку 700 К.	7240	—			
всего .	24637	31			
розхід .	4052	92			
остає .	20584	39			

В) ФОНД РОЗПОРЯДИМИЙ.

Прихід	Готівка К.	с.	Прихід	Готівка К.	с.
1. Перенос	53530	95	10. о. Гр. Романец . . .	20	—
2. о. В. Матківский . . .	20	—	11. Деканат Ярославский . . . именно зложмли по 20 Кор. ОО.: К. Хотинецкий, В. Кліш, І. Калимон і Т. Ярка.	80	—
3. Жертва Товариства Дністер у Львові	400	—			
4. Деканат Дрогобицкий . . іменно зложили по 20 Кор. ОО.: А. Лаврівский, Н. Іванусів, А. Слоньский і І. Калужняцкий.	80	—	12. о. Н. Чабан . . .	20	—
			13 Деканат Самбірский . . іменно зложили по 20 Кор. ОО.: Фр. Рабій, Д. Гординьский, В. Петрик, Н. Боберский, Йос. Саєвич, О. Бережницкий, І. Татомир, Ю. Татомир, Ст. Вітик, Ю Біліньский, Е. Кушлик, І. Мельник, І. Ганасевич, В. Кордасевич, Яр. Пасїчиньский,	400	—
5. о. А. Кордасевич . .	20	—			
6. о. М. Горницкий . .	20	—			
7. о. П. Процько . . .	20	—			
8. о. А. Шведзїцкий . .	20	—			
9. о. В. Кордасевич . .	40	—			

Прихід	Готівка К.	с.
Генр. Ільницкий і І. Лісікевич а о. Л. Мацуский зложив 60 Кор.		
14. Деканат Мушиньский . . іменно зложили по 20 Кор. ОО.: М. Феціца, П. Цавосир, М. Дороцкий, І. Ринявец, А. Сембратович, Е. Возьняк, Ю. Дуцько, І. Гринчук, В. Козловский, В. Смолиньский, Гр. Копистяньский, Ом. Венгринович (молодший), В. Курило, Т. Лучечко а о. П. Цапиньский зложив 60 Кор.	340	—
15. о. О. Трешневский . . .	20	—
16. о. Н. Білиньский . . .	20	—
17. о. П. Кмит	20	—
18. о. І. Валюх	20	—
19. Деканат Мушиньский . . іменно зложили по 20 Кор. ОО.: І. Ґела і А. Дуркот.	40	—
20. СС. Василіянки в Перемишли % від довгу за рік 1916 .	725	—
21. Деканат Старосільский . . іменно зложили по 20 Кор. ОО.: Д. Бордун і М. Була.	40	—
22. Деканат Затварницкий . іменно зложили по 20 Кор. ОО.: П. Луцкий, І. Яросевич, А. Котис, І. Заяць, С. Соро-	120	—

Прихід	Готівка К.	с.
ковский і Фр. Зборлякевич.		
23. За купони від IV. военної позички платні дня 1. грудня 1916.	2745	—
24. Деканат Ялиский . . іменно зложили по 20 Кор. ОО.: М. Тесля, С. Колодій, П. Шпилька, Р. Кмицикевич, М. Фуглевич, В. Антонич, Н. Бачиньский, М. Гробельский, І. Ковальчин, Д. Ґабва, П. Стукач, А. Бескид і В. Охнич.	260	—
25. О. І. Чичула	20	—
26. % від щадничих книжочок Рускої Щадниці ЧЧ. 9550 і 10278, Віри ЧЧ. 1592 і 2466 і Віденьского Банку звязкового Ч. 2701 за рік 1916.	1619	25
27. Відсотки від щадничих книжочок Віденьского Банку звязкового ЧЧ. 3420 і 5947 за рік 1916 . . .	594	99
28. П. Т. Члени Капітули за р. 1916.	300	—
29. За Купони від листів заставних Земельного Банку гіпотечного за другий піврік 1916. . . .	2557	23

Прихід	Готівка К.	с.
30. Відсотки від листів заставних Товариства Кредитового Земского за другий піврік 1916.	2539	84
31. Відсотки від листів заставних Краєвого Банку у Львові за другий піврік 1916 .	526	25
32. З фовду резервового для доповненя запомоги за літа 1914/15	1642	27
всего . .	68820	78
Розхід . .	45165	60
остає . .	23655	18

Розхід	Готівка К.	с.
1. Перенос	36331	57
2. Вдовам запомоги . . .	480	—
3. Вдовам переддатки на рік 1916	470	—
4. Зложено до фонду резервового для пізнійшої виплати непобраної запомоги для 36 вдів по 190 К. а 11 сиріт по 100 К. по потрученю їм побраного переддатку 700 К.	7240	—
5. Ремунерация за II. піврік 1916	600	—
6. Банк Краєвий потрутив за купон	20	60
7. Порто, штемплї, на квіти і видатки канцелярийні . .	23	43
Всего . .	45165	60

ПОВТОРЕНЄ:

Дня 31. ґрудня 1916 має бути в касі:

I. Фонд коренний	готівка	24.559 К. 94 с.,	цінні папери	428.740 К. — с.
II. » резервовий	»	20.584 » 39 »	» »	— » — »
III. » розпорядимий	»	23.655 » 18 »	» »	— » — »
Всего готівкою		68.799 К. 51 с.,	цінні папери	428.740 К. — с.

В Перемишли дня 31. грудня 1916.

С. Мацюрак — *секретар.*

М. Подолиньский — *председатель*

М. Василькевич — *касіер.*

Від гр. кат. Еписк. Консисторії.

Перемишль дня 22. лютого 1917.

Ч. 17.

Ч. 1401. Речинець конкурсових іспитів о душпастирскі бенефіциї.

Конкурсовий іспит о душпастирскі берефіциї відбуде ся в днях 16., 17. і 18. мая с. р. Кандидати бажаючі приступити до іспиту мають внести свої поданя о припущенє до іспиту найпізнійше до 4. мая.

Сьвященики приступаючі до іспиту перший раз мають залучити грамоту першого свого поставленя в душпастирстві на доказ, що скінчили три повні роки служби.

Від гр. кат. Еп. Ординаріяту.

Перемишль, дня 24. лютого 1917.

Кароль Волошиньский
Вікарий капітульний.

Александер Зубрицкий
Канцлер.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишли. З друкарні гр. кат. Капітули в Перемишли